Р Е Ш Е Н И Е
№ 39511

гр. София, 13.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 18.09.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Златка Илиева
ЧЛЕНОВЕ: Елица Райковска
Мария Ботева

при участието на секретаря Биляна Кирилова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **10162** по описа за **2026** година докладвано от съдия Мария Ботева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ вр. чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ и чл. 104б, т. 2 и чл. 175а, ал. 1, предл. 3-то от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Делото е образувано по касационна жалба, подадена от В. Д. Ш., ЕГН [ЕГН], чрез пълномощника си адв. М. Д., против решение № 1642/ 08.05.2026 г. по а.н.д. № 1653/2026 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, 7-ми състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 25-4332-027017/24.10.2025 г. /НП/ на началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на В. Д. Ш., ЕГН [ЕГН], са наложени административни наказания, както следва: на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 ЗДвП за извършено нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП „глоба” в размер 1533,88 евро /3000 лева/ и наказание „лишаване от правоуправление на МПС“ за срок от 12 месеца; на основание 183, ал. 1, т. 1, пр. 3 ЗДвП за извършено нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП „глоба“ в размер 5.11 евро /10 лева/; на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 1 ЗДвП за нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП „глоба“ в размер 5.11 евро /10 лева/.

Според касационния жалбоподател обжалваното съдебно решение е незаконосъобразно, необосновано, поставено при допуснати съществени процесуални нарушения по подробно изложени в касационната жалба доводи. Излага доводи относно индивидуализирането на деянието и неговото доказване. Моли процесното решение да бъде отменено изцяло, алтернативно делото да бъде върнато на въззивния съд за събиране на доказателства. В открито съдебно заседание касаторът не се явява, представлява се от пълномощника си адв. Д., която поддържа жалбата и претендира разноски по представен списък и приложения.

Ответната страна – началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“, в открито съдебно заседание не се явява и не се представлява, с писмено становище депозирано на 14.09.2026 г., чрез пълномощника си юрк. П., не възразява да бъде даден ход на делото в негово отсъствие, твърди неоснователност на касационната жалба. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.
Представителят на Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор К., който дава заключение за основателност на касационната жалба и предлага съда да отмени първоинстанционното решение, като неправилно и незаконосъобразно.
Административен съд София - град, XVI-ти касационен състав, като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба по наведените в нея касационни основания, предвидени в чл. 348, ал. 1 НПК и съгласно разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК вр. чл. 63в ЗАНН, ангажираните по делото доказателства и съобразно закона, приема, че касационната жалба е допустима, като подадена в преклузивния срок, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен съдебен контрол, и от процесуално легитимирано лице – страна в производството пред РС, за която оспореният акт е неблагоприятен.
Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.
Производството по а.н.д. № 1653/2026 г. по описа на СРС е образувано по жалба, подадена от В. Д. Ш., ЕГН [ЕГН], против наказателно постановление № 25-4332-027017/24.10.2025 г. на началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с искане за отмяната му в цялост. С това НП на основание чл. 53 ЗАНН за извършени от Ш. нарушения чл. 104б, т. 2 ЗДвП, чл. 100, ал. 1, т. 1 и 2 ЗДвП са наложени четири административни наказания: по чл. 175а, ал. 1, предл. трето от ЗДвП – лишаване от право да управлява МПС за срок 12 месеца и глоба в размер 3000 лева, равняващи се на 1533,88 евро /хиляда петстотин тридесет и три евро и осемдесет и осем евроцента/, наказание по чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. трето ЗДвП – глоба в размер 10.00 /десет/ лева, равняващи се на 5,11 евро /пет евро и единадесет евроцента/ и по чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. първо ЗДвП – глоба в размер на 10.00 /десет/ лева, равняващи се на 5,11 евро /пет евро и единадесет евроцента/.
С оспорения съдебен акт районният съд е потвърдил изцяло оспореното НП, като правилно и законосъобразно. За да стигне до този извод, съдът е установил следната фактическа и правна обстановка:
На 06.09.2025 г., в 00:06 ч., жалбоподателят Ш. управлявал автомобил „БМВ М4”, с рег. [рег.номер на МПС] , негова собственост, като се движил в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], срещу блок 43. При управлението на автомобила, жалбоподателят е използвал пътя, който е отворен за обществено ползване не по предназначение за превоз на хора и товари, като преднамерено извел автомобила извън контрол, чрез презавиване, довеждайки до загуба на сцепление на задните гуми, вследствие на което задната част на автомобила се движила в ляво и дясно на пътното платно, като превърта гуми. Дижението на автомобила било пряко наблюдавано от свидетелите К. Н. и Б. К., които лично възприели поведението на водача, т.нар. „дрифт“ с автомобила - движението на автомобила се изразявало в поднасяне, чрез извеждане на автомобила извън равновесие, т.е. налице било умишлено поднасяне на задницата на автомобила наляво и надясно, чрез превъртане на гуми. Именно това поведение на водача било преценено от свидетелите като използване на пътищата за друго предназначение освен превоз на хора и товари. Виждайки начина, по който се управлявал автомобила, свидетелите решили да спрат водача за проверка, без да губят визуален контакт с него. Установили самоличността на водача – жалбоподател, както и че на предната дясна седалка имало и лице от мъжки пол. Водачът не представил СРМПС част 2, както и не е представил СУМПС. К. и П. поискали съдействие от дежурната част на 07 РУ на СДВР, които съставили

АУАН № GA4093851 от 06.09.2025 г., въз основа на който е издадено обжалваното наказателно постановление № 25-4332-027017/24.10.2025 г. на началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на В. Д. Ш., ЕГН [ЕГН], са наложени административни наказания, както следва: на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 ЗДВП, за извършено нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДВП - „глоба” в размер 1533,88 евро /3000 лева/ и наказание „лишаване от правоуправление на МПС“ за срок от 12 месеца; на основание 183, ал. 1, т. 1, предл. 3, за извършено нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 2 ЗДвП - „глоба“ в размер 5.11 евро /10 лева/; на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. 1 - „глоба“ в размер на 5.11 евро /10 лева/.

Горната фактическа обстановка съдът е възприел въз основа на показанията на разпитаните в съдебното заседание свидетели К. Н. и Б. К., както и въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Съдът е кредитирал изцяло показанията на тази група свидетели, тъй като е приел, че същите не съдържат противоречия и са логични и ясни. Непротиворечиво заявили пред съда, че са възприели движението на автомобила, че поднасянето не е било еднократно, а умишлено действие, провокирано от водача, чрез приплъзване на задницата на автомобила наляво и надясно и превъртане на гуми „дрифт“. В показанията си дадени в ОСЗ на 28.04.2026 г. и двамата свидетели с категоричност са съобщили, че асфалтът е бил сух с добро сцепление, както и че не е имало препятствия на пътя. Съдът не е дал вяра на твърденията на свидетеля Д. П., в частта, че не е имало т.нар. „дрифтене“, като е счел, че неговите показания не намират опора в останалия доказателствен материал по делото, а представляват защитна теза на жалбоподателят. Съдът е кредитирал показанията на този свидетел в останала част, доколкото напълно кореспондират с останалите доказателства по делото.

В АУАН и НП са описани подробно обстоятелствата, при които е извършено нарушението от Ш., с управлявания лек автомобил „БМВ М4“, с рег. [рег.номер на МПС] -негова лична собственост, и тълкуването и прилагането на относимата правна норма, а именно, като използва пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, като преднамерено е извел автомобила, който управлява извън контрол, чрез презавиване. Довеждайки до загуба на сцепление на задните гуми, по време на „дрифта“ задната част на автомобила на Ш. се е движела неконтролируемо в ляво и дясно по платното за движение, като е превъртал гуми. Не на последно място при извършената проверка водачът не е носел свидетелство за регистрация на МПС, което управлява, и свидетелство за управление на МПС от съответната категория.

Нарушена е разпоредбата на чл. 104б, т. 2 ЗДвП, за което на нарушителя са наложени две наказания по чл. 175а, ал.1, предл. 3-то ЗДвП – глоба в размер 3000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок дванадесет месеца.

Нарушена е разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, за което на нарушителя е наложено наказание по чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. 3 - глоба в размер на 5.11 евро /10 лева/;

Нарушена е разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, за което на нарушителя е наложено наказание по чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. 1 - глоба в размер на 5.11 евро /10 лева/.

В мотивите съдът е посочил, че тази фактическа обстановка намира за установена от събраните по делото писмени доказателства, по гласни такива – показанията на разпитаните по делото трима свидетели /поименно посочени и чиито показания са обсъдени/.

При така установената фактическа обстановка, въз основа на събраните писмени и гласни доказателства, съдът е достигал до правни изводи за закономерен адм.-наказващ акт: обжалваното НП е издадено от компетентен орган, като в производството по съставянето на АУАН и издаването на наказателното постановление не са допуснати нарушения на процесуалния и материалния закон. Според съда процедурите по съставяне и връчване на АУАН, по издаване и

връчване на НП са спазени и изпълнени в съответствие с разпоредбите на ЗАНН. Както в АУАН, така и в издаденото въз основа на него НП, се съдържат всички изискуеми от закона реквизити – време и място на извършване, подробно описание на нарушението, обстоятелствата, при които същото е извършено и установено, както и нарушените разпоредби на материалния закон. В оспореното решение СРС е допуснал техническа грешка при изписването на номера на наказателното постановление в диспозитива, като вместо № 25-4332-027017/24.10.2025 г. е изписано № 22-4332-027017/24.10.2025 г. Допуснатата неточност обаче не води до неяснота относно индивидуализацията на административнонаказателното производство и не се е отразила върху правилността на постановения съдебен акт. От изложените в решението фактически и правни съображения по несъмнен начин се установява актът, предмет на съдебен контрол, който е посочен точно в останала част на оспорения акт и не са налице оплаквания в този смисъл в касационната жалба.

Решението е правилно.

Настоящият касационен съдебен състав на Административен съд София-град, като прецени доказателствата по делото, доводите и възраженията на жалбоподателя, и извърши служебна проверка за валидността, допустимостта и съответствието с материалния закон на обжалваното решение, по арг. чл. 218, ал. 2 АПК вр. чл. 63в ЗАНН, намира касационната жалба за неоснователна по следните съображения:

Съдът е изяснил всички факти и обстоятелства от значение за случая, като установената фактическа обстановка обосновава мотивите на решението и съответства на събраните по делото доказателства. Касационният съд изцяло споделя правните изводи, довели до потвърждаване на процесното наказателно постановление. На основание чл. 221, ал. 2, изр. посл., АПК настоящият съдебен състав препраща към тях, без да е необходимо да ги преповтаря.

В касационната жалба са изложени доводи, които релевират на първоначалните такива, с които е сезиран въззивния съд и не сочат на конкретен порок на съдебния акт. Отправените оплакванията касаят действия относно приплъзването или поднасянето на автомобила, които са надлежно обсъдени и опровергани от събраните по делото доказателства, съответно свидетелските показания на актосъставителя и свидетелите.

Касаторът счита, че решението на Софийския районен съд е постановено при нарушения на процесуалния закон. Според касационната инстанция в хода на съдебното производство пред Софийския районен съд не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, обуславящи отмяна на постановения съдебен акт, като не се споделят и доводите на касационния жалбоподател за неизясняване на фактическата обстановка по делото.

Относно наложените наказания изразяващи се в глоба в размер 5, 11 евро за липса на свидетелство за управление на МПС и глоба в размер 5, 11 евро за липса на свидетелство за регистрация на управляваното МПС, касаторът в производството пред СРС не оспорва същите и потвърждава липсата на документи по чл. 100, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗДвП. По делото безспорно е установено и не се спори от страна на жалбоподателя за извършените от него нарушения по чл. 100, ал. 1, т. 2 и т. 1 ЗДвП.

При извършената от съда касационна проверка се констатира, че правилно са приложени и тълкувани материалноправните разпоредби, за които свидетелстват установените по делото факти и обстоятелства, както и събраните доказателства, вкл. писмени и гласни, въз основа на които съдът е формирал вътрешно убеждение за потвърждаване в цялост на атакуваното наказателно постановление. Ш. е извършил нарушение по чл. 104б, т. 2 ЗДвП, а именно: “На водача на моторно превозно средство е забранено да: използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари”, и

нарушения по чл. 100, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗДвП, а именно „Водачът на моторно превозно средство е длъжен да носи: 1. свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория; и 2. свидетелство за регистрация на моторното превозно средство, което управлява и за тегленото от него ремарке;“, за което старши полицай при СДВР РУ 07 към СДВР е съставил АУАН, серия GA № 4093851 от 06.09.2025 г. За тези нарушение са предвидени административни наказания, както следва: по чл.175а, ал.1 от ЗДвП, съгласно който “Наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. водач, който организира или участва в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари”, както и по чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 1 и 3 ЗДвП. Наказанията са строго определени по размер и такива са наложени с обжалваното НП № 25-4332-027017/24.10.2025 г. на началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“. Административнонаказващият орган е описал с необходимата изчерпателност всички релевантни факти и обстоятелства, които обуславят съставомерността на нарушението, за което са наложени санкции.

За изчерпателност на мотивите следва да се посочи, че в оспорения съдебен акт е обсъдена и възможността за прилагане на разпоредбата за наличие на маловажен случай, която обосновано е отхвърлена. Напълно се споделя убеждението на съда, че видно от приложената по делото Справка картон на водача, В. Ш. е с множество наложени санкции за извършени от него нарушения на ЗДвП, което показва незачитане на установения в страната правов ред, уреждащ обществените отношения, свързани с правилата за движението по пътищата, респ. опазването на живота и здравето на гражданите. Това налага предупреждаване и превъзпитаване на нарушителя, което може да бъде постигнато именно чрез налагане на административни наказания, което е и преследваната от законодателя цел съгласно чл. 12 ЗАНН.

Въз основа на изложеното настоящата касационна инстанция приема, че обжалваното съдебно решение е правилно. Не са налице сочените от касационния жалбоподател пороци на постановения съдебен акт, съставляващи отменителни основания и обуславящи неговата отмяна. При вярно и всестранно установена по делото фактическа обстановка, въз основа на данните от събраните по делото доказателства, и в съответствие с процесуалните правила и при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, съдебният състав на Софийски районен съд е достигнал до обоснован извод за неоснователност на жалбата, съответно за издадено НП, което да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

При този изход на спора искането на касационния жалбоподател за присъждане на разноски е неоснователно. Ответникът по касация претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на учреждението – Столична дирекция на „Вътрешните работи“ съдебни разноски в размер 45 евро, определени съгласно разпоредбите на чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН вр. чл. 25а, ал. 3 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София - град, XVI касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1642 от 08.05.2026 г. по а.н.д. № 1653/2026 г. на СРС, 7-ми състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 25-4332-027017/24.10.2025 г. на началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на В. Д. Ш., ЕГН [ЕГН], са наложени административни наказания както следва: на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 ЗДвП за извършено нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП „глоба” в размер 1533,88 евро /3000 лева/ и наказание „лишаване от правоуправление на МПС“ за срок 12 месеца; на основание 183, ал. 1, т. 1, предл. 3

ЗДвП, за извършено нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 2 ЗДвП „глоба“ в размер 5.11 евро /10 лева/; на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. 1 ЗДвП за нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП „глоба“ в размер 5.11 евро /10 лева/.

ОСЪЖДА В. Д. Ш., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на „Вътрешните работи“ сумата в размер **45.00 /четиридесет и пет/ евро**, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение пред касационната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: